

PATUFET

— Zenyor, ¿me pot zocórrer? Fa trez diez que no he menjat ni un troz de pa.
— ¿Còm pot ser que no mengeu si feu zopes?

El còdich dels noys

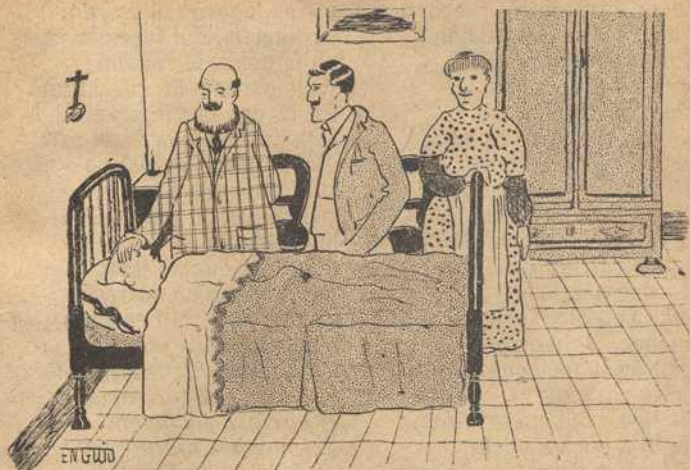
DESDE fa algún temps s'agita a Espanya l'idea d'establir un còdich de legislació dels noys y pera'ls noys, es a dir, un aplech de disposicions especials dirigides particularment a l'infantesa.

Així's parla de tribunals pera noys, de correccionals pera noys, de regles de tota mena pera'l bon regiment dels noys...

Comentant aquet moviment d'opinió, escrivia no fa molts dies un ilustre publicista castellà, l'Antoni Zozaya, desde un periòdich de Madrid, que tant com la promulgació del còdich que's demana pera'ls noys, fóra necessari que's fessin complir rigorosament les lleys que hi ha escrites pera'ls grans ab relació als noys.

Té rahó'l distingit escriptor, lo meteix en aquet concepte general que en les particularitats en què l'apoya; y així fa avinent, que l'ignorancia de molts pares respecte a com deuen pujar a llurs fills es una de les causes principals de la mortalitat infantil, de la meteixa manera que's troba l'explicació de que la majoria dels noys siguin febles y malaltissos, en les deficientes condicions higièniques de les escoles públiques de primeres lletres.

Recorda també'l senyor Zozaya que a Espanya existeixen lleys que priven als noys pendre part en els exercicis acrobàtics de circh y en els espectacles teatrals, sens perjudici de deixarlos captar pel carrer y dormir al ras; que n'hi han d'altres que regulen el treball dels noys a les fàbriques, les quals són ben sovint incomplertes, y que tampoch manquen bàndols que imposin l'obligació de vacunar a les criatures, malgrat lo qual no's sent may a dir que s'hagi imposat cap pena als que han infringit tan important disposició.

— ¿Y no li fa mal el cap?

— Sí, senyor. Ara, precisament, sembla que hi tingui un pes a sobre.

Per tot lo dit, es que, ab un extraordinari sentit de la realitat, diu l'esmentat comentarista que no es un, sinó dos els còdichs que falten: un còdich civil que estableixi y defineixi tots els devers que hi ha a complir ab l'infantesa, y altre còdich de caràcter sancionador que consideri com delictes les infraccions lesives als noys, les quals solen constituir delictes de lesa humanitat.

ABECÉ

Any nou, vida nova

Bon punt senyali'l rellotge el comensament d'any nou, serà cas de posar en pràctica l'aixam de propòsits bons que realisar prometérem desde tan solemne jorn.

Els estudiants que a l'estudi no tenen gaire afició, a partir de la gran data deixaràn billars y jochs y de cap assobre'l llibre se passaràn tot el jorn. Aquells baligues-balagues que se'ls veu sempre per tot,

perque a tots els llocs concorren,
 però, això sí, en cap de bo,
 complint la formal promesa
 deixaràn les diversions,
 el casino, la tertulia,
 el cafè y el Parche de Sports,
 per fer vida de família
 y atendre l'obligació.
 Aquells que sovint l'agafen,
 sigui d'aixut o de dols,
 y van pels carrers fent *esses*
 mal no coneguin les *os*,
 així que'l nou any comensi
 faràn miques del porró
 y no beuràn ja més que aigua,
 tot lo més ab aixarop.
 Aquells que's diuen *corridos*,
 mal vagin a poch a poch,
 que's lleven a quarts de quinze
 y de la nit ne fan jorn,
 faràn bondat de la bona
 bon punt arribi l'any nou,
 convertintse en una mena
 de Sants Josephs Oriols.
 Els jugadors, ni cal dirho,
 no voldràn sentir ni el nom
 de cartes, ni de ruleta,
 de daus, ni de res d'això,

y sols jugaràn al *quinto*,
 el diumenge al ferse fosch,
 ab la dòna, la canalla
 y els parents de més aprop.
 En fi, que desde aquell dia
 tots serem sants en el món,
 y si'n queda un que no'n sigui,
 serà tan gran excepció
 y excitarà en tal manera
 la curiositat de tots,
 que ficat en una gabia
 y a dintre d'un barracó
 s'exhibirà a ral l'entrada
 ab el consabut pregó:
*—¡Vayan entrando, señores,
 a ver la gran atracción;
 el curioso fenómeno
 del hombre malo y atroz
 que sin respetar a nada,
 fuma puros, bebe ron,
 echa a las chicas piropos
 y va a la cama a las dos!
 ¡Sólo cuesta un real la entrada,
 y quince céntimos los
 chiquillos y militares
 que no tengan graduación!—*

NYIC

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l dotzè folletó de l'interessant novela "Fugint de les terres roges". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "La fortuna del ceguet", den Joseph M.ª Folch y Torres.

El darrer fet del comte de Nolhabilla

La pedra filosofal

Al'acabament de l'any acabava l'humor del nostre originalíssim comte. Com ja dèiem en el número passat, l'home veyia que calia rumiar molt pera poder viure sense treballar, exposantse ademés a rebre una pallissa o a anar a la presó.

Aixís es que pensà en col·locarse en alguna casa rica, pera ajuda de cambra, criat o majordom.

Ab aquesta idea se'n anà cap a un poble vehí, en el que hi habitava una rica família, molt rica, però molt poruga. De nit y de dia tenien les portes tancades ab pany y clau, y quan entrava algú al jardí, sempre's pensaven que anava a robarlos.

Ademés, eren molt supersticiosos, y creyen en bruixes.

El comte de Nolhabilla's dirigí a aquella casa y trucà, però com que'l comte portava perilla y el diable també'l pinten ab perilla, a n'aquella casa's varen creure que era'l diable, y en lloch d'obrirli la porta, varen tancar-la ab tots els panys y forrellats.

El comte, no sabent com pendresho, va pensar en entornarsen, però en aquell moment va sentir que per l'altra banda de la casa cridaven auxili, y veyent venir al guarda-bosch, el comte va suposar que res de bo li passaria si's quedava, puig no tenint ofici, el pendrien per lladregot.

No sabent per ahont fugir, va enfilarse per una canonada, fins que arribà a dalt de la teulada, ahont procurà amagar-se darrera una xemaneja.

Desde allí, sense ésser vist, ell veyia y sentia tot lo que passava a baix al jardí. La minyona de la casa, veyent venir al guarda-bosch, exclamà:

— ¡Ay, gracias a Deu que tindrem qui'ns defensi! —

El guarda arribà tot cansat:

— Y donchs, ¿què passa?

— ¡Ay, senyor guarda-bosch! ¡El diable, ha vingut el diable! —

Quan el guarda-bosch sentí això, li va agafar tal tremolí a les cames, que si no s'arriba a aguantar, hauria caigut.

— ¿El diable diu? ¿Y ahont es ara?

— Oh, no'l veig; ha desaparegut.

— En això's coneix que era'l diable de debò, porque un home no pot desaparèixer així com així. —

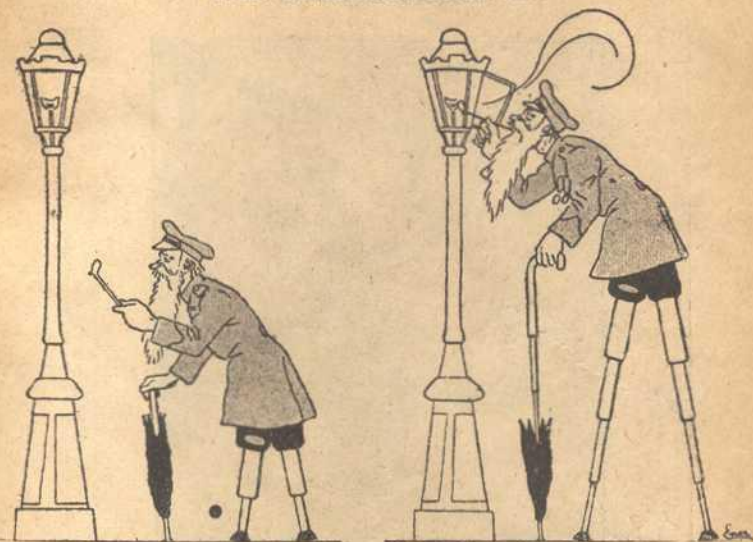
Tot ho regiraren: el jardí, l'hort, el galliner, l'estable, no trobant ni rastre del diable.

Això encara'ls alarmà més, ja que, no trobant ni vestigi, acabaren de creure que, realment, no hi havia dubte de que's tractava del diable. El comte de Nollhabilla, que no podia aguantarse'l riure, va quedar-se a dalt de la teulada, veient allunyar-se al guarda-bosch, tot senyant-se.

Però calia pensar en la seva situació, perquè es clar que no podria pas viure molts dies a dalt entre les xemaneys. Mentre això calculava, sentí una deliciosa olor de pollastre rostit, que venia d'una de les

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

ELS GRANS INVENTS

Sense càldrem portar mistos,
ni gastarme cap diné,

sols duyent aquestes crosses
sempre la pipa encendré.

(Del Pèlle-Mèle)

xemaneyes. Pera més gosar d'aquella flaira tan agradable, s'abocà a la xemaneya y vegé que donava a una cuina econòmica, en la que s'hi estava rostint un magnífich pollastre.

Com que'l comte tenia gana de debò, ja no va pensar en altra cosa que en pescar el pollastre. Però no tenia cordill, ni ganxo, y va haver de rumiàr la manera, que no trigà a trobar, de poder proporcionar aquell magnífich pollastre.

Va treures el mocador y va anar fentne tiretes, posanthi al cap d'avall una agulla torsada en forma de ganxo.

Ab molt compte, baixà'l cable improvisat y pescà felisment el pollastre.

Assegut dalt de la teulada, el comte de Nolhabilla va menjar esplèndidament. Després s'adormí, no despertantse fins l'endemà.

Devia ser ja aprop de l'hora de dinar, perquè'l comte tornava a tenir gana.

LES NOVES FONTS

Font inaugurada al carrer de Pelay, xanfrà a la ronda de l'Universitat, la qual figura un xaval tractant de mullar a la gent.

Mirà per la xemaneya y vegé un conill rostintse. Sense pensarshi gota, va tornar a baixar el cable y pescà'l conill.

Aleshores sentí a baix una gran cridoria y's posà a escoltar:

— ¡Senyora, senyora! ¡El conill també ha fugit! ¡Això es cosa del diable! —

Xiscles, desmay, de tot hi va haver en aquella casa.

Al cap d'una hora, quan ja'l comte s'acabava'l conill, va veure arribar un carro, emportantse les robes y els mobles més necessaris, y

LES NOVES FONTS

Font inaugurada a la plassa d'Urquinaona, en la que's representa un noy bufant un canti.

després un cotxe, que's va emportar a la família, composta de dues minyones, una senyora y una nena.

Totes se senyaven fugint, y deixaren la casa abandonada.

Després vingué'l més profón silenci. Però al cap d'una estona comensà a acudir gent, que deya:

— ¡Mireu la casa embruixada! —

Y malgrat la seva tafaneria, no gosaven atansarshi.

El comte de Nolhabilla ho comprengué tot y pensà aprofitarse

d'aquell pànich. Ficantse per la xemaneya entrà a la casa, sortintne més negre que una payella.

La gent, al vèurel, va arrencar a córrer, menys el guarda-bosch, que tenia l'obligació de fer el valent.

Ab moltes precaucions anà atansantse vers el comte, y de quatre passes lluny li cridà:

— ¡Tu, home o diable, digues lo que vols! —

El comte de Nolhabilla, fent la veu cavernosa, respongué:

— ¡No sóch home, ni diable! Sóch l'ànima del primer propietari d'aquesta casa y vuy víurehi tranquilament. Com que sóch una bona ànima, no faré mal a ningú, mentres me deixin tranquil. —

Y així va ser. Ningú'l molestà may, y el comte de Nolhabilla visqué felisment, allí en aquella torra, el reste de la seva vida; menjant les verdures de l'hort y els pollastres y conills del corral, sense tenir de preocuparse may més pera buscar medis y procediments de guanyarse la vida.

Y aquí acaben els fets del comte de Nolhabilla.

J. M. F.

Observa-observant

Ab aquet títol, l'antich y patriota confrare *La Costa de Llevant* publica una interessant secció en la que s'insertava, fa pochs dies, un entusiasta article del nostre benvolgut col·laborador en Vicens Borràs, que no reproduim pels elogis que dedica al nostre PATUFET.

En Vicens Borràs y Baiges, además d'entusiasta propagador d'EN PATUFET, es un novell escriptor que promet fer honor a les lletres catalanes.

Ara està a punt de publicar un llibre d'articles literaris, dels quals n'avensem en el CALENDARI una bella primícia.

Ja'n parlarem quan l'esperat *Aplech de treballs literaris* aparegui a la llum pública.

Entretant, en nom d'EN PATUFET, grans mercès.

L'emperador d'Alemanya, Guillem II, anant de cassera, acompanyat dels prínceps.

Epigrames

A la Marguerida Freixes
se li morí una criatura,
y plorant la desventura
tot eren sospirs y queixes,
quan en mitg tal desconhort
digué un vehí: — Marguerida,
consoleus; això es la vida. —
Y ella digué: — Ca, es la mort. —

Se queixava molt l'August,
quan a la festa's mudava,
de que'l calsat que portava
li venia massa just.
Y dèyenli's companys seus:

— ¿Còm es que tan coix camines?
¿Es que't fan mal les botines? —
Y ell contestava: — No, els peus. —

Fent les paus en Jaume Xich
ab el seu company Pau Sopa,
aquet acceptà una copa
a casa del seu amich.
Y digué en Pau rezelat:
— ¿Ès bo això? — Ja ho crech, es
[canya.
— ¿Què dius, boig? Vaya una
[manya
per ferme morí escanyat. —

JOAN PUJOL

Anècdotes

El filòsof Xenòcrates no parlava en una societat en la que la murmuració anava davant. Algú li va preguntar per què no prenia part en la conversa, y ell contestà:

— Moltes voltes m'he penedit d'haver parlat massa, però may d'haver guardat silenci. —

Això vol dir que abans de deixar una paraula s'ha de pensar

molt, y no dir may res sense saber el perquè.

—
Alfons V, rey d'Aragó, deya als seus vassalls:

— Es molt heroich posarse al cap d'un exèrcit y durlo contra l'enemich; però conduir, pel seu exemple, tot un poble al camí de la virtut, es una acció molt més gran y més noble. —

J. J. C.

Acudits

Al traslladarse a Barcelona en Pere Roquetes, convida a un amic a veure'l pis nou que ha llogat a la Rambla de les Flors.

— Noy, me sembla que aquí no t'anirà bé pera l'estudi—li diu l'amic. —En aquet barri hi ha massa soroll.

— Ja m'hi aniré acostumat.

— Sí, però'l primer mes ja m'ho sabràs dir...

— ¡Oh, això ray! El primer mes l'aniré a passar a Vallvidrera. —

— Bé; però aquet senyor que'l recomana no tinc el gust de coneixel...

— Ah, ¿no'l coneix?... Bé... si vol, jo li presentaré... —

Enviats per
JOAQUIM VILA

A la plassa:

— Escolti, ¿té ous frescos?

— No, senyora; ara meteix els acaben de pondre les meves gallines, y encara són calents. —

JOSEPH M.ª GIRALT

—
Un fulano's presenta a casa d'un escriptor cèlebre ab l'intent de que li deixi deu duros, y pera que la súplica tingui més força li mostra una targeta d'un altre escriptor completament desconegut.

Una senyora anà a visitar a una coneguda seva, y al despedirse, a la porta, li digué la visitada:

— Passihobé. Ja sab que aquesta casa es de vostè.

— No, senyora; que es meva,

— respongué l'amo, que en aquell moment pujava a cobrar el lloguer.

P. y M. REMUS

~

— ¿Què fas? — preguntà'l mestre a un deixeble que havia marxat de la secció y ordenava les planes d'un llibre titulat *Espanya*.

— Estich arranjan't l'*Espanya*, — contestà'l baillet, tot atrafegat.

JOAN PERELLÓ

~

Pregunta d'aritmètica:

— Digues, noy: si d'aquestes sis pomes te'n menges tres, ¿quantes te'n quedaràn?

— Sis.

— ¿Còm s'entén?

— Sí, senyor: tres a la taula y tres a la panxa. —

Enviat per
ANGEL CASAS

~

Curiositat

Pera mantenir les flors fresques durant deu o quinze dies, s'obté posantles ab aigua y sal amoníach, en la proporció de 15 grams per litre.

D'aquesta manera's poden conservar les flors sanes y fresques com si fés dues o tres hores que fossin arrencades de la planta.

Enviat per
E. GONZÁLEZ

=El Calendari d'EN PATUFET=

No'ns ho podem esperar, ab tot y l'entusiasme que demostraven els nostres lectors pel CALENDARI ja abans de sortir.

L'èxit ha sigut gros. La demanadissa tan gran, que a l'impremta havien d'anar fent calendaris un cop acabada la primera nombrosa edició. A tots grans mercès, y especialment als molts companys, grans y xichs, que'ns han escrit felicitantnos per la presentació y contingut del primer CALENDARI d'EN PATUFET.

Als col·laboradors

A n'aquets, especialment, també enviem el testimoni del nostre agrahiment. Ells ens han ajudat ab els seus treballs a fer més agrados y interessant el CALENDARI.

Y aquest agrahiment el sentim, no sols pels autors dels treballs

publicats, sinó també pels que, per manca d'espai, no han pogut entrarhi, que són molts.

Però que no'ls sàpiga greu a n'aquets, puig bastants de dits treballs s'aniran publicant en el PATUFET, a mida que poguem ferlos cabre.

A tothom, donchs, grans mercès els dona

EN PATUFET

Avis interessant

Desde'l primer número de l'any vinent, y haventse terminat els *Fets del comte de Nolhabilla*, comensarà una nova serie den J. M. F., ab el títol de *Les invencions maravolloses del sabi doctor Garla-molt*.

Advertim als endevinaires, que circumstancies especials ens obliguen a deixar aquesta secció pera'l número vinent.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Nom de bestia es la *primera*;
la *dos*, nota musical;
consonant n'es la *tercera*,
y nom d'un poble, el *total*.

JOSEPH SANGENIS

ROMBO NUMÉRICH

1	— Consonant.
3 2	— Part del cos.
1 4 3	— Beguda.
1 4 3 2	— Capital.
1 2 3 4 5	— Nom d'home.
3 4 5 2	— Animal.
5 4 3	— Tothom ne té.
5 4	— Negació.
5	— Consonant.

J. N.

ACRÒSTICH

.	.	C	.	.	.	.	.
.	.	A	.	.	.	.	.
.	.	T	.	.	.	.	.
.	.	A	.	.	.	.	.
.	.	L	.	.	.	.	.
.	.	U	.	.	.	.	.
.	.	N	.	.	.	.	.
.	.	Y	.	.	.	.	.
.	.	A	.	.	.	.	.

Substituir els punts per lletres, de manera que donguin els noms de nou ciutats catalanes.

J. M. S.

AMBIDEXTRE

1	2	3	— Número.
3	2	1	— id.

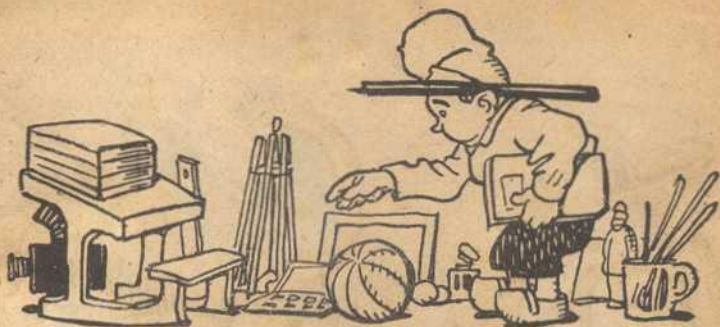
EMR

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Talavera*. — A la targeta: *Lyon*. — Al geroglífich: *Més gran o més petit*. — Al rombo numèrich: *Gulmera*.

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Fidel Giró imoreassor, Valencia, 233. — Barcelona.

La casa del Patufet

¡PATUFISTES! Desde primers d'any nou, veureu grans novetats en la nostra casa, ahont veniu, tan bons minyons, a portar les solucions y a deixar, pera enquadrar, els folletons que guarden cuidadosament.

Com Ton y Guida varen veure al mitg del bosch la casa feta de turró y caramello, vosaltres veureu al carrer del Cardenal Casañas una casa tota plena: *un gros y variat assortit en llibres de contes y instructius*, catalans y castellans; així com en *joguines* pera exercicis físichs, jochs a l'aire lliure, y entreteniments estimulants de l'imaginació y la voluntat; y en *obgectes* *pera escriure, dibuixar y pintar*; tot pràctich, tot nou, tot escullit ab amor y atenció pera'ls patufistes, desde la *bicicleta de gran marca* fins a la llibreta pera escriure.

Serà la vostra casa, serà

la casa del Patufet,

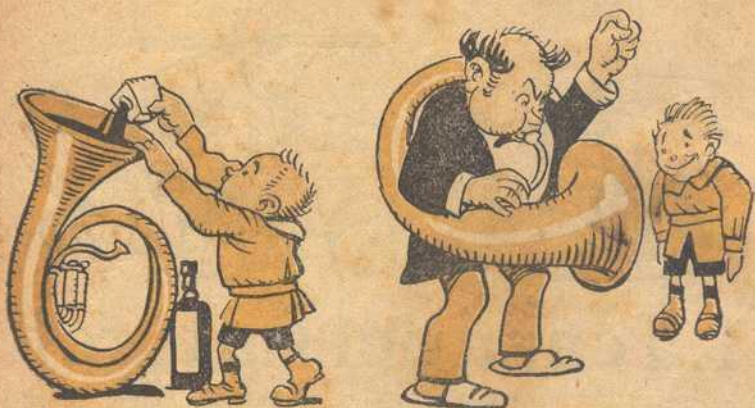
serà

la casa del noy català.

Veníuhi sempre que volgueu.

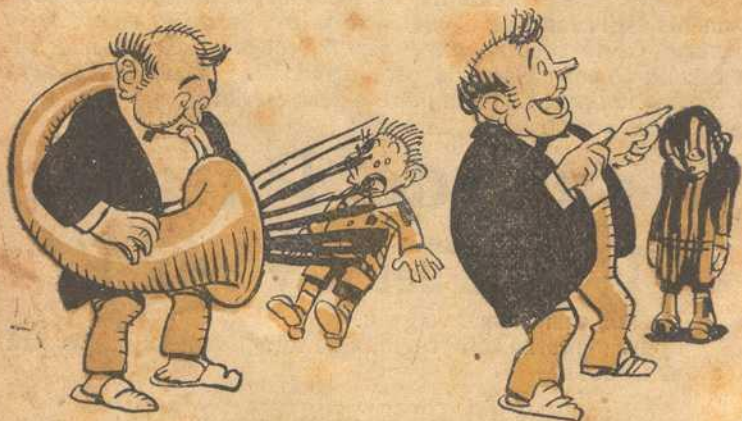
Podreu mirarho tot, preguntarho tot. Ja us hem dit que serà a CASA VOSTRA.

¡ATENCIÓ! ¡DESDE PRIMERS D'ANY!

— Li ompliré la trompa de tinta, y quan vagi per bufar, me faré un tip de riure.

— ¡ Què redimoni deu tenir, que no vol sonar! ♦

— ¡.....!

— ¡ Aquesta sí que es bona! Ell meteix s'ha donat el càstich.